

Nr 124.

Av herr **Rosén**, i anledning av Kungl. Maj:ts förslag till lag om allmänna vägar på landet.

Emot förslaget till ny väglag har Västerbottens läns landsting i sitt yttrande gjort ett par anmärkningar, som icke vunnit beaktande. Men då dessa anmärkningar hava stor betydelse framförallt för övre Norrland, anser jag mig böra motionsvis framföra desamma.

I fråga om tillhandahållande av vägmark och utgivande av särbidrag ansåg landstinget en återgång till de bestämmelser på detta område, som voro gällande före den år 1914 beslutade ändringen, nödvändig. Det vore en uppenbar orättvisa emot befolkningen i Norrland att denna, som fått vänta på vägar medan sådana byggdes i södra och mellersta Sverige och som i sin mån fått bidraga till marklösen för vägar i andra landsdelar, ensam skall bestrida motsvarande kostnad när turen åtskilliga årtionden senare äntligen kommer att även de skola få vägar.

Nu föreslås, att icke ens vägdistrikten utan fastigheterna i den ort som har intresse av vägen skola hålla fri mark eller bekosta marklösen. Förslaget är välbetänkt, om man avser att så mycket som möjligt hämma vägbyggnaderna. Men då detta ej lärer vara avsikten, synes den av nyssnämnda landsting ifrågasatta ändringen böra vidtagas, att kostnaderna för marklösen få ingå i anläggningskostnaden för vägen.

Förslagets bestämmelser att brukare av fastighet skall svara för de besvär, som vila å fastighet ifråga om körlag och vinterväghållning, komme enligt landstingets uppfattning att i vissa fall få svåra verkningar särskilt i lappmarken, där bolagshemmanens arrendatorer i allmänhet sakna förmåga att utföra dessa åligganden. Många arrendatorer äga icke ens en häst, utan bliva hänvisade att leja för sig, vilket i tider då omfattande skogskörslor bedrivs kan bliva ogörligt.

Lämpligare är att fastighetens ägare får denna skyldighet sig pålagd. Kan arrendatorn utföra arbetet, träffas givetvis uppgörelse härom mellan arrendatorn och ägaren. Några svårigheter för bolagen att sköta dessa angelägenheter kunna ej uppstå, då bolagen i allmänhet hava tjänstemän stationerade i skogssocknarna.

På grund av det anförda får jag hemställa,

att riksdagen måtte besluta sådana ändringar i Kungl. Maj:ts förslag till lag om allmänna vägar på landet, att kostnaderna för mark må få ingå i anläggningskostnaden för vägen och att i följd härav bestämmelserna om särbidrag utgå, och att de besvär, som jämlikt bestämmelserna om körlag och snöploglag vila å fastigheten, skola åligga fastighetens ägare.

Stockholm den 23 mars 1922.

Gustav Rosén.
